

عوارض خفیف دموکراسی

بکش ولی «توسعه دموکراسی» م کن

فروغ

زال

هفت اکتبر ۲۰۰۱ آمریکا تصمیم گرفت تا با هدف «توسعه دموکراسی و جنگ علیه تروریسم»، نظامیانش را وارد افغانستان کند و ۱۰ روز بعد از آن، یک کامیون پر از زن و بچه را با موشک های هواپیمای بدون سرنشین اش توسعه دموکراسی کرد.

آمریکا دستی در این جور کارها داشت چون قبلا با هدف نجات کشور و مبارزه با تروریسم و گسترش صلح، در ویتنام و کره و کلمبیا و لیبی و عراق هم افراد زیادی را در قبرها توسعه داده بود، پس از تجربه هایش در افغانستان هم استفاده کرد.

یکی از این تجربه ها استفاده بهینه از وقت و انرژی بود. کشورهای توسعه نیافته در خنثی کردن تله های انفجاری خیلی عقب مانده بودند و کلی وقت و هزینه می گذاشتند اما سربازان آمریکایی با ایده و ابتکار این تله ها را خنثی کردند. خرج خنثی کردن این تله ها چند دانه شکلات و اسباب بازی بود که در مکان های مشکوک به تله انفجاری پرت می کردند و کودکان حاضر در صحنه به کمک شان می آمدند و تله ها را فعال می کردند و جایشان مشخص می شد. بدون فوت وقت و صرف هزینه و بدون تلفات در نیروهای آمریکایی، تله های انفجاری خنثی می شدند.

روش دیگر آمریکا در توسعه دموکراسی اهمیت به زنان و کودکان بود. آمریکا در حمله هایش نگذاشت حق زنان و کودکان ضایع شود. به خاطر همین موفق شده آماری بیش از ۴۶ هزار کشته زن و کودک ثبت کند. یک نمونه از این توجه، شلیک های مستقیم یک سرباز آمریکایی به سر ۱۶ زن و بود و همه فهمیدند چقدر در تیراندازی خفن است.

البته چون آمریکایی ها در افغانستان مصونیت قانونی داشتند محاکمه این سرباز در دادگاه آمریکا صورت گرفت و گفت: «آخه حالت افسردگی داشتم» و دادگاه هم حکم «اوخی... طفلی» را برایش صادر کرد. توسعه دموکراسی آمریکا در افغانستان فقط به این کشور محدود نشد. بلکه شرکت های فروش اسلحه و آموزش نظامی آمریکا بیش از یک تریلیون دلار سود کردند و مقابله با تروریسم تر شدند.

بعد از بیست سال که آمریکا حساسی افغانستان و به خصوص قبرستان ها را به لحاظ دموکراسی توسعه داد، وقت خروج نظامی هایش از این کشو، آن چند نفر باقی مانده ای را که هنوز منتظر توسعه به دست آمریکا بودند هم از بال هواپیمایش تکاند تا برای همیشه توی تاریخ بدرخشد.

۲ دی: کنگره آمریکا از رئیس جمهور خواست پول های بلوکه شده افغانستان را تحویل عمارت اسلامی بدهد و گذشته ها گذشته. پولهای بلوکه شده این و آن، از منابع درآمد دولت آمریکا است.

۴ دی: ترکیه و قطر می گویند با طالبان در مورد اداره کردن فرودگاه کابل به توافق رسیده اند. طالبان اما می گوید: «نه، کی گفته؟» هم چنان برخی شهروندان اصرار دارند طالبان را بچسبانند به ایرانی ها و این رفت و آمد بقیه با طالبان را ندید می گیرند. چون حکومت ایران دست آخوندها است و اشکالی ندارد آدم جاج کند.

۵ دی: سی ان ان می گوید ۱۴۵۰ کودک افغان در آمریکا هستند که معلوم نیست خانواده شان کجاست. اما ما هم بچه دزد نیستیم. یعنی قبلا که نبودیم...

۷ دی: اشرف غنی بالاخره پیدایش شد و در مصاحبه ای اعلام کرد من داشتم فرار نمی کردم. این جمله جایگاه دوم را در جدول «رو که نیست» ترین های جهان به خود اختصاص داد و هم چنان «من خودمم صبح جمعه فهمیدم» در صدر جدول قرار دارد.

۸ دی: «رینا امیری» به عنوان نماینده آمریکا در امور حقوق بشر، زنان و چیزهای این طوری منصوب شد. در تویتت وزیر خارجه آمریکا واقعا درباره تلاش آمریکا برای صلح و ثبات در افغانستان صحبت شد. آن هم که با این کشور پیمان نامه نظامی داشت و موقع نیاز مردم فرار کرد، من بودم.

۱۳ دی: سخنگوی وزارت خارجه ایران اعلام کرد ایران در مرحله به رسمیت شناختن طالبان نیست و منتظر «دولت فراگیر» است و لطفا طالبان و رسانه ها ول کنند.

۲۰ دی: بنابر شنیده ها، «احمد مسعود» در تهران با نماینده طالبان، «امیرخان متقی» دیدار کرد. با انتشار خبر حضور مسعود در تهران، نامبرده در لحظه از چشم اپوزیسیون ضد ایران افتاد. چون ایران خراب شده و نفرین شده است و چرا جای دیگر نه؟!

۲۷ دی: نیروهای طالبان در حمله به منزل مدیرمسئول سابق تلویزیون خاور، او را یک مقدار زدند. طالبان گفته است نمی دانسته این فرد مسئول سابق است و رفتند مسئول جدید را هم بزدند.

۲۸ دی: کارشناسان حقوق بشر سازمان ملل در ژنو در مورد تبعیض نظام مند علیه زنان، بیانیه صادر کردند. طالبان به اطلاع ایشان رساند که موضوع هیچ هم نظام مند نیست و به صورت دیمی و الایختگی اعمال می شود. تا لحظه تنظیم خبر نیز، تعداد زنان در ریافت کننده پناهندگی در راستای اهداف بیانیه، اعلام نشده است.

۲ بهمن: فعالین مدنی از تقسیم کمک های بین المللی آمار دادند: ۱۴ درصد کمک ها در یک استان و ۲/۲ درصد بین ۱۹ استان هزاره نشین تقسیم شده است. فعالین مدنی می پرسند: «حاجی چه جوری حساب می کنی این جوری می شه؟» و خب طبعاً طالبان جواب نداد.

۵ بهمن: در آستانه نشست اسلو (مذاکره دیپلمات های جامعه جهانی با طالبان)، رسانه های روزی با بیان «این چی بود آوردین» به دولت نروژ در خصوص حضور «انس حقانی» در تیم طالبان، تذکر دادند. شبکه حقانی در سال ۲۰۰۸ در حمله به یک هتل، خبرنگاری نروژی را نیز کشته بود.

۶ بهمن: انتشار ویدئویی از زنان کاملاً پوشیده و بسته بندی در حمایت از گفتمان طالبان (!) در فضای مجازی داستان شد. طبق معمول باقی فیلم های ضد اسلامی، صوت قرآن نیز در پس زمینه پخش می شود. این زنان در پاسخ به سوال «شما بیشتر می فهمید یا همین کتاب خدا؟» می گویند: «طالبان»!

۷ بهمن: مجید تخت روانچی نماینده ایران در سازمان ملل در مورد تبعات تحریم های ضد ایرانی، در روند مهاجرت افغانستانی ها به اروپا هشدار داد. پیش تر نیز یک نفر آمده بود هشدار دهد، اما هشدار و تذکر و تهدید را قاطی کرده بود، جوری که هم تحریم ها بدتر شد، هم مردم افغانستان گفتند این را از کجا پیدا کرده اید.

۱۰ بهمن: نشست اسلو بدون نتیجه پایان یافت. البته اگر دور زدن هیئت ۲۰ نفره طالبان در نروژ را دستاورد حساب نکنیم.

۱۱ بهمن: طالبان به جهانیان قول داد در بهار ۱۴۰۱ دختران به مدرسه خواهند رفت. اما وقتی خواسته شد بنویسد و امضا کند، لبخند ملیح زد.

۲۲ بهمن: دولت آمریکا اعلام کرد نیمی از دارایی هایی افغانستان را به عنوان غرامت یازده سپتامبر برمی دارد. افغانستان هفت میلیارد دلار اموال بلوکه شده در آمریکا دارد و طبیعی است که کشور گدا گشته ای در حد امریکا نتواند جلوی خودش را بگیرد. قربانیان یازده سپتامبر بالغ بر بیست سال است که دارند از گوشه و کنار جهان غرامت جمع می کنند و فعلاً هم برنامه ای جهت سیرمونی ندارند. فعلاً غرامت بیست سال حضور نمایشی و ادابازی امریکا را در افغانستان کسی تقبیل نکرده و لطفا خانواده های قربانیان هم حلال کنند. دنیا دو روز است.

وزیر جوان (سابق) اعلام کرد آخ چون از شنیه عین کارمندها می روم سر کار و عین کارمندها در فضای مجازی می چرخم و عین وزیرها نمی روم سر کار و در خانه کمک نمی کنم و خیلی خوب است.

۴

آشنایی
بهمن
ژانویه
فوریه
مارس
آوریل
مهر
شهریور
اردیبهشت
مرداد
شهریور
آبان
آذر
دی
بهمن
اسفند

ایران ✕ ویژه نامه طنز نوروزی

شماره اول ✕ بهار ۱۴۰۱

۵۷